בס"ד

"הדף היומי לתולדותנו"

יום א', י"ב באלול תשס"ד (29 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

היום, **י"ב באלול**, אנו ממשיכים ב**מסעינו** החודשי אל חקר שבטי ישראל. היום – **שבט אשר.**

"ותלד זלפה שפחת לאה בן שני ליעקב. ותאמר לאה באשרי כי אשרוני בנות, ותקרא את שמו אשר." [בראשית ל' 13-12]

שבט אשר - צאצאי בנו ה- 8 של יעקב אבינו, ה- 2 לזלפה, שפחת לאה. נולדו לו 4 בנים ובת - שרח, שנודעה באריכות ימיה. היא גילתה לבני ישראל בזמן שיעבוד מצרים את הסוד, כי "כל גואל שיבוא ויאמר לבניי "פקוד פקדתי אתכם" – הוא גואל של אמת." ואמנם, אלה המלים שאמר הקב"ה לו למשה כאשר ציוה אותו להתייצב בפני העם לגלות להם את שליחותו: "לך ואספת את זקני ישראל ואמרת אליהם ה' אלוקי אבותיכם נראה אלי ... לאמור, פקוד פקדתי אתכם..." [שמות ג' 16]

שבט **אשר** מזוהה עם חודש **שבט**, כפי שכתוב בילקוט שמעוני [שמות תי"ח], "דגל **דן** בצפון, **אשר ונפתלי** עמו כנגדן משמשים עם החמה בצפון, גדי, דלי דגים". [מזלו של חודש שבט – **דלי**] אשר אף נולד, לפי המסורת, ב- ד' בשבט. ולמה אשר? מפני שהוא עסק במצוות יישוב ארץ-ישראל, טיפל בעיבוד אדמתה, והשקה אותה במסירות נפש. המים הם ברכת הארץ ומהם שמנה ודשנה של הארץ; מבחינה זאת הצטיינה נחלתו של אשר הודות לטיפולו והתמסרותו כפי שזה מודגש בברכתו של יעקב לבניו לפני פטירתו. את אשר הוא בירך: "מאשר שמנה לחמו, והוא יתן מעדני מלך" [בראשית מ"ט 20] – רמז לזיתים המרובים בנחלתו של אשר בארץ-ישראל. במפה של דגל אשר היה מצויר עץ זית.
[[http://www.yerach.co.il/showMonthItem.asp?DocID=5]]

בצאת בני ישראל ממצרים ובמסעיהם במדבר, חנה שבט אשר בדגל מחנה דן, בצלע הצפונית של מחנה ישראל. ערב כניסת בני ישראל לארץ, ביום פטירתו של משה רבינו, הוא בירך את שבט אשר בנחלה משופעת בשמן ובבנות חשובות: "...יהי רצוי אחיו וטובל בשמן רגלו." [דברים ל"ג 24] מסביר רש"י: שהיה מתרצה לאחיו בשמן... והם מרצין לו בתבואה; ועוד: שהיו בנותיו נאות, שנאמר ב'דברי הימים_א' [ז' 31]: "...הוא אבי בירזית.": שהיו בנותיו נשואות לכהנים גדולים ומלכים הנמשחים בשמן זית." [אנציק' לבית ישראל]

דוגמה מאלפת לתהליך הפריחה, החורבן והפריחה המחודשת, מהווה העיר הקדומה **תקוע**. עיר זו, השוכנת כשמונה קילומטרים מזרחית לגוש-עציון במדבר יהודה, הצטיינה בעבר בעושר רב וכנראה אף בכרמי זית למכביר. על תקוע זו, שממנה לקח יואב בן צרויה את "האשה החכמה" שתשדל את דוד המלך להשלים עם אבשלום בנו, נאמר במשנה [מנחות ח', ג]: "תקוע אלפא (ראשונה) לשמן". אולם, בדורות מאוחרים, לאחר שתקוע שביהודה חרבה וסביבתה שממה, לא נראה זיהויה עם אותה "אלפא לשמן" הגיוני. על כן, זיהו אותה עם מקום בגליל, ב**נחלת שבט אשר**, שעליו נאמר "וטובל בשמן רגלו". על סמך זיהוי זה, דרשו חכמים מאוחרים את מקורם של שמונת ימי החנוכה - זהו הזמן

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותנו"

יום א', י"ב באלול תשס"ד (29 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שנדרש כדי להביא לירושלים שמן מתקוע (שבגליל) לאחר שהיוונים טימאו את השמנים שבבית המקדש. [http://lib.cet.ac.il/Pages/item.asp?item=925]

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל